

ἐστημειώσαμεν, ἐν τῇ κοιλάδι τῆς Δίρκης. Οὐχὶ μακρὰν τοῦ μνήματος τούτου ἐδεικνύετο ὁ τόπος, ὅπου οἱ ἀδελφοὶ Ἐτεοκλῆς καὶ Πολυνείκης, μονομαχήσαντες, ἐφόνευσαν ἀλλήλους. Ὅλος δὲ ὁ τόπος ἐκεῖνος ἐκαλεῖτο *Σύρμα Ἀντιγόρης*. Ἐντεῦθεν διαβάς ὁ Πausanίας τὸν ποταμὸν Δίρκην, εἶδε τὰ εἰρεπία τῆς οἰκίας τοῦ Πινδάρου, καὶ τὸ ἱερὸν τῆς Δινδυμένης ἢ Ρέας. Ὁ βασιλεὺς Ἀλέξανδρος σεβασθεὶς τὴν οἰκίαν τοῦ μεγάλου ποιητοῦ ἴσα τῶν ἱερῶν τῶν θεῶν, διέσωσεν αὐτὴν ἀπὸ τῆς γενικῆς καταστροφῆς. Εἰκασίαν δὲ τινα, τὴν ὁπίαν ἐξέφρασα ἀλλαχοῦ, ὅτι ἡ πατρίς τοῦ Πινδάρου αἱ Κυνὸς Κεφαλαὶ κείνται ἴσως παρὰ τὴν Ἰλυν, πρέπει νὰ ἀκυρώσω ἐνταῦθα· διότι ὁ Πίνδαρος ἐγεννήθη ἐν τῇ αὐτῇ οἰκίᾳ, κατὰ τὸν ναὸν τῆς Ρέας, ἐν Κυνὸς κεφαλαῖς, ὅπου μετὰ ταῦτα κατῴκει. (Φιλοστράτ. Εἰκόν. II, 12. — Θωμ. Μάγιστρ. ἐν βίῳ Πινδάρου. Παράβλ. καὶ τὴν ἔμμετρον βιογραφίαν αὐτοῦ. Σχολ. Πινδ. εἰς Πύθ. III 137. 139.) Αἱ Κυνὸς κεφαλαὶ ἄρα πρέπει νὰ ἀναζητηθῶσιν ἔξω τῶν Νηϊτῶν πυλῶν, πέραν τῆς Δίρκης, ἐπὶ τῆς εἰς Θεσπίας ἀγούσης ὁδοῦ, καὶ μάλιστα τοσοῦτον πλησίον ἴσως ἔκειντο, ὥστε ἠδύνατο νὰ ἐκκληθῶσιν ὡς *χωρίον τῶν Θηβῶν* (Στέφ. Βυζάντ. ἐν λέξ. Κυνὸς κεφαλαί. Περὶ τῆς θέσεως αὐτῶν πρὸς τὰς Θεσπίας παράβλ. Εὐνοφ. Ἑλλην. 5, 4, 15, 6, 4, 5, Ἀγησίλ. II. 22.)

ΑΝΕΚΔΟΤΟΝ.

Ὁ μαθητής.

Οἱ γονεῖς καὶ οἱ πρῶτοι διδάσκαλοι μαθητοῦ τινὸς ἐκ τῆς Γαλλικῆς πόλεως Τουλούζης, εἶχον ἐμπνεύσει εἰς αὐτὸν ἐκ νεαρᾶς ἡλικίας τοσοῦτον φόβον διὰ τὰ φαντάσματα καὶ τὰ κακοποιὰ πνεύματα, ὥστε καθ' ἡλικίαν δεκαπέντε ἐτῶν δὲν ἠδύνατο νὰ κοιμηθῇ μόνος ἐν τινι θαλάμῳ, χωρὶς νὰ κυριευθῇ ὑπὸ φρίκης καὶ τρόμου τῆς καταπεπληγμένης αὐτοῦ φαντασίας δύο καὶ τρεῖς ὥρας πρὸ τοῦ ν' ἀποκοιμηθῇ.

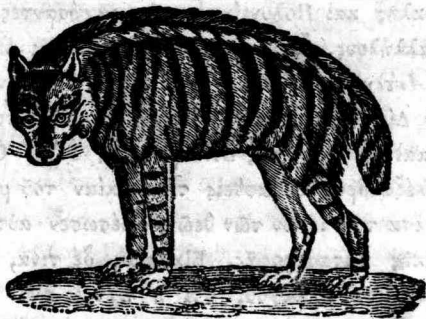
Μεταβάς δὲ εἰς Παρισίους διὰ νὰ τελειοποιηθῇ ἐκεῖ, καὶ μὴ ἔχων ὀρθὰς βάσεις τῶν ἀληθῶν ἀρχῶν τῆς θρησκείας καὶ ἠθικῆς, ἤκουσε καὶ

παρεδέχθη τοσοῦτον εὐχαρίστως τὰς ἀπονενοημένας ἀπάτας τινῶν δοκισισόφων ὑλιστῶν, ὥστε καταντήσας καὶ αὐτὸς φιλόσοφος τοῦ συρμοῦ δὲν ἐπίστευεν οὔτε θεῖαν πρόνοιαν, οὔτε μέλλουσαν κρίσιν καὶ ἀνταπόδοσιν, οὔτε τὴν ὑπαρξίν τῶν δαιμόνων· διετήρησεν ὁμῶς ἀπαρμείωτον τὸν ἐκ νεαρᾶς αὐτοῦ ἡλικίας ἐμπνευσθέντα εἰς αὐτὸν τρόμον πρὸς τὰ φαντάσματα, καὶ καθ' ἡλικίαν ἔτι δεκαεπτὰ ἐτῶν ἐκυριεύετο ἀκουσίως ὑπὸ ἀκατανοήτου πρὸς αὐτὰ φρίκης ὁσάκις ἔμενε μόνος.

Κατὰ τὰς διακοπὰς τῶν μαθημάτων συνείθιζε νὰ μεταβαίνει ἐκ Παρισίων εἰς Τουλούζην πρὸς τοὺς γονεῖς αὐτοῦ· εἴτε δὲ ἐξ ἰδιοτροπίας, εἴτε ἔνεκα ἐλλείψεως τῶν ἀναγκαιῶν ἐξόδων, ἔκαμνε πάντοτε πεζὸς τὴν ὁδοπορίαν ταύτην. Μεταβαίνων δὲ ποτε εἰς Τουλούζην, καὶ ἰδὼν καθ' ὁδὸν ἀμπελῶνα πλήρη σταφυλῶν, εἰσῆλθεν εἰς αὐτὸν ἀνυποστόλως, καὶ δυνάμει τοῦ δικαιώματος τῶν μαθητῶν, οἵτινες φρονοῦσιν ὅτι ἀνήκει εἰς αὐτοὺς πᾶν ὅ,τι συναντήσωσιν, ἐπλήρωσεν ἀφθόνως τὴν κοιλίαν, τὰς χεῖρας καὶ τὰ θυλάκια τῶν φορεμάτων αὐτοῦ ἐκ τῶν σταφυλῶν τῆς ξένης ἀμπέλου. Ἐπειδὴ δὲ κἀνείς δὲν εἶδεν αὐτὸν διαρπάζοντα τὰς σταφυλὰς, ἐξῆλθε φαιδρὸς τοῦ ἀμπελῶνος καὶ ἐξηκολούθησε τὴν ὁδὸν αὐτοῦ, καὶ μετὰ τινος ὥρας ἐφθασεν εἰς πενιχρόν τι ξενοδοχεῖον, ὅπου εἰσῆλθε ν' ἀναπαυθῇ κατὰ τὴν πλησιάζουσαν νύκτα. Ὁ ξενόδοχος κατῴκισεν αὐτὸν ἐν τινι χαμηλῷ θαλάμῳ τῆς αὐλῆς τοῦ ξενοδοχείου· ἡ δὲ σιωπὴ τῆς ἐσχῆς, καὶ ἡ δυσπεψία ἴσως τῶν σταφυλῶν, ᾗ ἤξησαν τοὺς συνήθεις τρόμους τοῦ νέου μαθητοῦ· περίφοβος παρετήρησεν ὅλας τὰς γωνίας τοῦ θαλάμου, καὶ βεβαιωθείς ὅτι δὲν ὑπῆρχεν οὔτε καπνοδόχος, οὔτε παράθυρον ἀνοικτὸν κατεκλίνθη ἐπὶ τῆς κλίνης αὐτοῦ· ἀλλὰ πρὸς τοὺς συνήθεις ἀλλοκότους αὐτοῦ φόβους ἡ κλοπὴ τῶν σταφυλῶν καὶ ἡ ἰδέα τῆς ἐκδικήσεως τῶν προστατιδῶν τῶν ἀμπέλων νυμφῶν κατεσπάραττον τὴν φαντασίαν αὐτοῦ καὶ κατεκράτουν αὐπνον δι' ὅλης τῆς νυκτός· περὶ τὴν αὐγὴν ἀπεκοιμήθη, καὶ τερατῶδες ὄνειρον κατετάραξε τὸν στιγμιαῖον αὐτοῦ ὕπνον·

διότι ὠνειρεύθη ὅτι πλῆθος κακοποιῶν πνευμάτων, κρατούντων κοφίνους ἐπὶ τῶν κεφαλῶν καὶ φερόντων δίκρανα καὶ ἀγκυστρώδεις πασσάλους, περιπτάμενα ἠπείλουν κραυγάζοντα πρὸς αὐτὸν· « ἀπόδος τὰς σταφυλὰς τὰς ὁποίας ἐκλεψας, ἢ θέλομεν σὲ θέσει ἐν τὸς τῶν κοφίνων καὶ σὲ μεταφέρει εἰς τὸν ἄδην. » ὁ μαθητὴς ἐντρομος ἐπήδησεν ἔξω τῆς κλίνης καὶ μολονότι ἐξυπνος, ἐφαντάζετο ὅμως ὅτι καταδιώκεται εἰσέτι ὑπὸ τῶν ἐκδικητικῶν καταχθονίων πνευμάτων, καὶ τρέχων νὰ ἀνοίξη τὴν θύραν τοῦ θαλάμου διὰ νὰ ζητήσῃ βοήθειαν, ἠπατήθη ὑπὸ τοῦ σκότους τῆς νυκτός καὶ ἤνοιξε θύραν φέρουσαν εἰς ὄρνιθῶνά τινα, ἐμπερικλείοντα ὄρνιθας, χῆνας καὶ κούρκους, ἔνδον τοῦ ὁποίου ἐρρίφθη μετ' ὀρμῆς· τὰ δὲ πτηνὰ πτοηθέντα ἤρχισαν νὰ κραυγάζωσιν ὁμοφώνως καὶ συνωθούμενα μετ' ἀλλήλων, ἐκτύπων διὰ τῶν πτερύγων καὶ τῶν ῥάμφων αὐτῶν τὸν δυστυχῆ μαθητὴν, ὅστις κατεπίεσθη ὑπὸ τῆς φαντασίας αὐτοῦ, ὅτι ἀληθῶς μετεχομίσθη εἰς τὸν ἄδην· ἠθέλησε νὰ προχωρήσῃ ἐν βῆμα, καὶ προσκρούσας εἰς κάμακά τινα τοῦ ὄρνιθῶνος, ἐξέλαβεν αὐτὴν ὡς ἀγκυστρώδη πάσσαλον τῶν δαιμόνων, καὶ ἐκ τοῦ τρόμου αὐτοῦ ἐξηπλώθη ὑπτιος κατὰ γῆς· πρὸς ἐπαύξησιν δὲ τῆς φρίκης αὐτοῦ ὁ βουκόλος τοῦ παρὰ τὸ ξενοδοχεῖον χωρίου, ἐσάλπιζε κατ' ἐκείνην τὴν στιγμήν τὸ κέρας αὐτοῦ διὰ νὰ εἰδοποιήσῃ τοὺς χωρικοὺς, ὅτι εἶναι καιρὸς νὰ ἀφήσωσι τὰς δαμάλεις αὐτῶν διὰ νὰ ἐξέλθωσι πρὸς βόσκησιν· ὁ δὲ σχεδὸν ἡμιθανὴς μαθητὴς ἐκλαβὼν τὸν ἦχον τοῦτον ὡς τὸν ἦχον τῆς σάλπιγγος τῆς μελλούσης κρίσεως, ἤρχισε νὰ κραυγάζῃ μετ' ὅσης εἶχε δυνάμεως ἐπικαλούμενος ἔλαιος καὶ οἰκτιρμόν.

Ἄλλ' ἡ θυγάτηρ τοῦ ξενοδόχου, ἥτις εἶχεν ἐγερθῆ διὰ νὰ ἀπολύσῃ τὰς δαμάλεις αὐτῆς, ἀκούσασα τὰς φωνὰς ἀνθρώπου, ἐνωμένης μετὰ τῶν κραυγῶν τῶν ὄρνιθων καὶ χηνῶν, ἔτρεξεν εἰς τὸν ὄρνιθῶνα καὶ ἐσυρῆεν ἐκεῖθεν τὸν ἄθλιον μαθητὴν εἰς ἐλεεινὴν κατάστασιν· καὶ μόλις μετὰ πολλῶν κόπων ἤδυνήθησαν νὰ καταπίεσωσιν αὐτὸν ὅτι δὲν εὐρίσκεται εἰς τὸν ἄδην καὶ ὅτι εἶναι εἰσέτι ζωντανός.

H YAINA.

Οἱ ποιηταὶ καὶ οἱ φιλόσοφοι ὄλων τῶν αἰώνων θεωρήσαντες τὰ ζῶα ὡς ἐμβλήματα τῶν παθῶν, τῶν ἀρετῶν καὶ τῶν κακιῶν, ἐκινήθησαν εἰς τοῦτο μᾶλλον ὑπὸ ἐμβριθῶν ἐπανελημμένων παρατηρήσεων, ἢ ὑπὸ τῆς παραδόξου κλίσεως τοῦ νὰ πλάσωσι καὶ νὰ ἐμπνεύσωσιν, ὡς ἐκ συνθήκης, εἰς τὸν λαὸν τὴν μυθώδη ταύτην πρόληψιν. Κατ' ὄρθον δὲ λόγον, ἐάν οἱ χαρακτῆρες τινὸς ἀνθρώπου δεικνύωσι συνήθως τὴν ἔκφρασιν τῶν φυσικῶν αἰσθημάτων αὐτοῦ, εὐκόλως δύναται πᾶς τις νὰ συμπεράνῃ, ὅτι ἐτι μᾶλλον αἱ φυσικαὶ ἐξεις τῶν ζῶων δίδουσιν εἰς τὰ κινήματα, τὸ βλέμμα καὶ τὴν φυσιογνωμίαν αὐτῶν τοιαῦτα χαρακτηριστικά, ἐξ ὧν νὰ γνωρίζωνται αἱ φυσικαὶ αὐτῶν κλίσεις· οὕτω, παραδείγματός χάριν, τὸ μὲν ὑπερήφανον καὶ ἀργὸν βᾶδισμα τοῦ λέοντος καὶ τὸ γαληνιαλὸν καὶ τολμηρὸν τοῦ βλέμματος αὐτοῦ, ἐμφαίνουσι τὴν μεγαλοψυχίαν καὶ ῥωμαλαιότητα τοῦ ζώου, τὸ δὲ ἀκίνητον βλέμμα τοῦ γυπὸς δεικνύουσι τὸ ἀπειλητικὸν καὶ μετὰ προσοχῆς αἰμοδόρον, καὶ τὸ ἐπίμηκες ῥάμφος καὶ τὰ ταχέα καὶ ὑποπτα κινήματα τῆς ἀλώπεκος, τὴν πανουργίαν καὶ δεξιότητα αὐτῆς.

Αἱ ἀληθεῖς αὗται παρατηρήσεις προσβαλοῦσαι τοὺς φιλοσόφους καὶ ἐξάψασαι τὴν φαντασίαν αὐτῶν παρῆσαν αὐτοὺς εἰς τὸ νὰ τολμήτωσι καὶ νὰ γνωμοδοτήσωσιν, ὅτι κατ' ἀναλογίαν πᾶσα ἀνθρώπινος φυσιογνωμία, ἔχουσα ὁμοιότητα πρὸς τὴν φυσιογνωμίαν ζῶου τινός, ἐμφαίνει, ὅτι ἐνυπάρχει εἰς τὸν ἄνθρωπον ἐκεῖνον ὁ σπóρος τῶν παθῶν τῶν σχετικῶν πρὸς τὰς φυσικὰς ἐξεις τοῦ ζώου πρὸς ὃ ὁμοιάζει· καὶ ἐπομένως κατ' αὐτοῦς ἡ ἐπιμήκης ῥὶν ἐμφαίνει τὴν δειλίαν τοῦ προέατου, ὄμμα τεταραγμένον, καὶ τοῦ ὁποίου ἡ κέρη δια-